

EBRIS

We know
books

Legende mari pentru cei mici
**TÂNĂRUL
FiOnN**

RONAN MOORE

ILUSTRĂȚII DE ALEXANDRA COLOMBO

Traducere din limba engleză de
Cătălin Georgescu

Editura Paralela 45

CUPRINS

Cum se pronunță numele
și denumirile din această carte • Viii
Prolog • Xiii

Fiica druidului • 1

Bătălia de la Cnucha • 25

Cei trei fierari orbi • 53

Jucătorii de hurling din Donard • 79

Regatele din Kerry • 105

Luachra cel Cărunt • 133

Somonul Înțelepciunii • 155

Dragonul din Tara • 177

Mulțumiri
Despre autor și ilustrator

Fiica DRUIDULUI

- **M**uirne! Muirne, draga mea? Draga mea fiică?
Scumpa mea? MUIRNE! MUIRNEEEE!
MUIRNEEEEEEE!

Strigătele Marelui Druid răsunau în tot palatul. O căutase pe Muirne toată dimineața. Probabil că iar se ținea de șotii prin Pădurea Interzisă, își spusese Tadg. Era hotărât să pună capăt hoinărelilor ei. În noaptea aceea, în palatul său din Almu, pe câmpiile din Kildare, urma să organizeze marele ospăț de Samhain pentru a sărbători încheierea sezonului de recoltare. Iar la ospățul acesta îi invitasese pe cei mai bogați oameni din toată Irlanda. Unul dintre aceștia avea să se căsătorească cu fiica lui - și el avea să scape, în sfârșit, de ea.

În timp ce se îndepărta de camera fetei, iar sunetul pașilor lui se auzea din ce în ce mai înfundat pe coridor, fiica lui cu

părul bălai pe nume Muirne ieși de sub un teanc de mantii aflat într-un colț al încăperii. Nu-l plăcea pe tatăl ei. De fapt, îl ura. Era rău și crud și se purta urât cu ea. Tadg o numea pe Muirne „draga lui fiică“ doar atunci când voia ceva de la ea. Iar astăzi voia să o mărite, lucru pe care îl aflase abia în dimineața aceea.

Știind că Tadg s-ar putea întoarce din clipă în clipă, Muirne nu pierdu timpul și se furișă pe fereastra dormitorului, apoi fugi în pădurea din apropiere. Acolo, în adâncurile pădurii, era cineva cu care trebuia să stea urgent de vorbă.

• • •

Muirne nu știa de ce tatăl ei o ura atât de tare. Unii spuneau că o considera vinovată pentru moartea soției sale: aceasta se îmbolnăvisese pentru prima oară atunci când o născuse pe Muirne. Alții spuneau că, încercând fără succes să-i salveze viața, căzuse pradă vrăjilor unui spirit rău, care îi învăluisese inima în întuneric. Oricare ar fi fost motivul, se purtase întotdeauna îngrozitor cu Muirne. Îi interzisese să se împrietenească cu ceilalți copii de vârsta ei și rareori îi permitea să iasă din palat. Cel mai important dintre toate, o avertizase să nu intre nicio dată, în nicio împrejurare, în Pădurea Interzisă, care mărginea Almu la răsărit și se întindea până la malul râului Boyne. Asta era regula pe care o încălca cu cea mai mare plăcere.

Doar puternicii din cetele Fianna aveau voie să intre în pădure. Nici măcar Tadg nu îndrăznea să-i spună Regelui

cel Mare, un bărbat căruia i se spunea Conn cel cu o Sută de Bătălii, unde aveau sau nu aveau voie să vâneze trupele sale de luptă, formate din cei mai neînfricați bărbați de pe acele meleaguri. Războinicii Fianna vorbeau deseori despre frica resimțită numai la gândul spiritelor rele care sălășluiau în copaci. Dar nu cu spiritele rele se întâlnise Muirne într-o seară, târziu, cu mulți ani în urmă, ci cu binevoitoarele Bodhmall și Breac.

Cele două bătrâne au dus-o pe Muirne în mica lor colibă făcută din lut și crengi de salcie, ascunsă bine în inima pădurii. Au ospătat-o din belșug, i-au așternut patul, iar a doua zi au condus-o până la ieșirea din pădure. A fost primul dram de bunătate de care s-a bucurat vreodată Muirne. Și, precum un vlăstar care se întinde după lumină, începând din ziua aceea, ori de câte ori avea ocazia, Muirne fugea în pădure pentru a se hrăni cu căldura și grija lor.

Timpul a trecut, iar Bodhmall și Breac au ajuns să o trateze ca pe o fiică. Vreme de aproape un deceniu, Muirne le-a vizitat cu regularitate, iar ele au învățat-o toate rosturile traiului în sălbăticie – cum să vâneze, cum să se ascundă, cum să înoate și cum să supraviețuiască. Au învățat-o chiar și să vorbească cu animalele – cu cele bune, cel puțin. Iar în tot acest răstimp, de când avea patru ani și până când împlinise paisprezece ani, a fost fericită sub oblăduirea lor.

Clipele acestea de fericire nu au durat la nesfârșit. În iarna celui de-al paisprezecelea an de viață, Áed Mac Morna,

căpetenia clanului Morna și membru al Fiannei, a văzut-o pe Muirne ieșind din pădure. Chiar dacă cei din cetele Fianna erau cunoscuți drept oameni corecți, rezonabili și manierați, printre ei se mai strecurau și excepții. Iar Áed și oamenii lui făceau parte din aceste excepții. Áed nu doar că era cel mai puternic dintre războinicii Fianna, dar era și cel mai necruțător, mai depravat și mai rău la suflet. În fiecare iarnă, el și cei cu care se înhăita petreceau lunile cele mai friguroase sub acoperișul lui Tadg. Dușmanii lor cei mai mari, clanul Bascna, se numărau printre luptătorii Fianna care se adăposteau în Tara, alături de Marele Rege.

Áed îl auzise pe Tadg plângându-se cu amărăciune că fiica lui se furișea în pădure împotriva voinței lui, așa că s-a hotărât să afle ce făcea ea acolo. Căutările l-au adus la Bodhmall și Breac. Când i-a povestit lui Tadg ce a descoperit, Marele Druid s-a înfuriat și l-a trimis pe Áed și oamenii lui nemiloși în galop spre pădure, cu o singură poruncă – să leucidă pe bătrâne și să se întoarcă cu capetele lor.

Câteva zile mai târziu, Muirne reuși să scape din Almu și se duse să își viziteze prietenele. Dar nu găsi nici urmă de Bodhmall și Breac. Nu găsi decât oale și ulcele sparte, așternuturi sfâșiate și haine împrăștiate. Áed, află fata mai târziu, nu reușise să leucidă pe cele două. În orice caz, aceea avea să fie ultima oară pentru mult, mult timp când se auzi vorbindu-se despre Bodhmall și Breac.

Și cum stătea Muirne și se gândea la prietenele ei, se trezi privind spre șuvoaiele râului Boyne. Se spunea că în adâncurile lui înota un pește fermecat, iar cel care avea să-l prindă și să guste din el urma să fie răsplătit cu toată cunoașterea lumii. Într-adevăr, peștele acesta fusese și motivul pentru care Tadg cucerise ținutul. Totuși, după douăzeci de ani de încercări, nu reușise să prindă altceva decât o răceală zdravănă, cauzată de apele reci ale râului, și renunțase de mult la încercarea de a prinde legendarul Somon al Înțelepciunii. Doar Muirne reușise să pescuiască ceva în acel râu, dar nu un pește. Ci un băiat pe nume Cumhall. Iar prada aceasta neobișnuită era cea spre care se furișea ea în pădure, ca să stea de vorbă.

Trecuseră puțin peste patru ani de când se întâlniseră prima oară. Cumhall vâna alături de o ceată de tineri războinici Fianna, când mistrețul pe care îl urmăreau a intrat în pădure. Absorbit de goană și simțind deja pe buze gustul șuncii de mistreț pe care urma să o mănânce a doua zi la micul-dejun, l-a urmărit până pe malul râului Boyne. Deodată, calul lui Cumhall s-a speriat de ceva. S-a ridicat pe picioarele din spate și l-a aruncat în apă. Aterizând pe malul pietros al râului, Cumhall și-a pierdut cunoștința. Până să apuce prietenii săi să ajungă la el, băiatul a fost purtat de șuvoaiele repezi ale râului. Apele râului Boyne, învolburate și furioase după ploile torențiale de vară, l-au purtat departe de locul în care căzuse.

Cumhall era cel mai promițător dintre tinerii războinici Fianna. Curajos și îndemnatic cum nu mai era altul, un înotător neîntrecut, era, probabil, cel mai frumos dintre aceștia (ceea ce nu era prea greu, pentru că erau o gașcă de neciopliți). Dar nimic din toate astea nu te poate ajuta dacă ți-ai pierdut cunoștința. Dacă nu era Muirne, cu siguranță s-ar fi înecat. Spionându-l de pe malul râului, fata se aruncă imediat în apele învolburate și, apucându-l de tolba pe care o avea atârnată de umăr, îl trase înapoi pe mal. Pe jumătate înecat, Cumhall se trezi repede, împroșcând apă. Îi luă câteva minute bune să-și vină în simțiri. În fond și la urma urmei, un membru Fianna nu ar trebui să aibă nevoie să fie salvat, în afară de momentul în care riscă să se înece - doar sunt niște războinici neînfricați! Stânjenit, se întoarse spre băiatul care îi salvase viața pentru a-i mulțumi, dar descoperi cu uimire că acesta nu era deloc băiat.

— O fată! exclamă el.

— Da, o fată, repetă Muirne. Mă bucur că vederea nu ți-a fost afectată. Știi, atunci când cineva îți salvează viața e politicos să-i mulțumești.

— Ah... aăă... scuze, mulțumesc. Eram surprins că ești fată, atâta tot.

— De ce?

— Ei bine... pentru că în Fianna nu sunt fete și n-am mai văzut până acum vreo fată care să facă așa ceva.

— Păi, îl repezi Muirne, presupun că tu crezi asta pentru că fetele nu pot intra în ceata voastră prostească formată doar din băieți, dar asta nu face nici cât o ceapă degerată. Pot face tot ce face și un băiat, ba chiar mai mult decât atât!

Deși era recunoscător pentru că viața tocmai îi fusese salvată, Cumhall nu era obișnuit ca cineva să-i vorbească de rău mult-iubita ceată Fianna. Și cu atât mai puțin o fată arogantă și atotștiutoare, cu istețimea, siguranța și inteligența ei... și uimitorul ei păr bălai... și chipul ei năucitor de frumos. Cumhall se adună și răspunse:

— Fetele sunt mai bune decât băieții? Cred că glumești...

— Da, suntem!

— Dovedește-o! exclamă Cumhall.

— Bine, zise Muirne. Hai să ne supunem abilitățile la cinci teste. Primul dintre noi care va ieși învingător la trei dintre aceste încercări va dovedi, odată pentru totdeauna, cine este cel mai bun.

Cumhall căzu la învoială.

— Sigur. Să începem de mâine, în cazul ăsta. Ne vedem la amiază pentru prima probă?

— Pentru cea de-a doua, îl corectă Muirne. Proba de înot de azi a fost primul test și cred că putem cădea de acord cine l-a câștigat. Unu la zero pentru fete, aș zice. Du-te acasă, usucă-te și ne vedem mâine tot aici pentru runda a doua. Și, adăugă ea cu un rânjet, să nu spui nimănui nimic.

— Nu-ți face griji, nu voi spune, zise el printre dinți.

Chiar în acel moment, Cumhall îi auzi pe fratele său mai mare Crimmel și pe tovarășii lui Dúnán și Luchet strigându-l. Toți făceau parte din clanul Bascna, o familie numeroasă care dăduse Fiannei mulți războinici.

— Hei! Sunt aici, strigă Cumhall în direcția lor. Când se întoarse spre Muirne, fata dispăruse deja.

• • •

A doua zi, Cumhall se întoarse în pădure. De data asta, până să apuce Muirne să spună ceva, o anunță care va fi cea de-a doua încercare – proba de forță. O conduse până pe malul râului, într-un luminiș întins, unde se aflau peste o duzină de bolovani mari de granit.

— Așa, ăștia sunt Bolovani Căpcăunilor. Ori de câte ori e lună plină, cei din Fianna vin aici să se antreneze ridicând și aruncând acești bolovani imenși. Testul de azi este o cursă în urma căreia vom vedea cine poate ridica și duce unul dintre bolovani până la tufa aceea de laur din depărtare și înapoi. Singura regulă este că, odată ridicat bolovanul, nu îl poți lăsa din nou pe pământ până nu te întorci în luminiș.

Deși Muirne era, poate, destul de firavă pentru vârsta ei, era totuși puternică, așa că nu se îngrijoră când văzu bolovani.

— Ce mai aștepți? îl întrebă pe Cumhall.

— Bine, răspunse Cumhall. Pe locuri... fiți gata... START!

Și astfel porniră, dar nu în aceeași direcție! Muirne se aplecă repede, luă în brațe un bolovan imens, se ridică și porni în viteză spre laur. Între timp, în loc să-și ridice bolovanul de jos, Cumhall își afundă mâinile în colbul dens, negru și lipicios de pe malul râului. O văzu pe Muirne luând un avans considerabil față de el. Când ridică și el bolovanul de jos, Muirne era deja aproape de arbust, dar Cumhall știa că avantajul fetei era doar o chestiune de timp.

Ocolind tufa de laur, Muirne își dădu seama că nu va rezista mult. Deși avea un avans bun față de Cumhall, bolovanul începea să-i alunece pe măsură ce îi transpirau palmele. Cu fiecare pas pe care îl făcea se chinuia tot mai tare să țină piatra aceea grea. Cu cât se apropia mai mult de luminiș, cu atât bolovanul devenea tot mai alunecos. Între timp, Cumhall recupera din ce în ce mai mult. Cu palmele acoperite de noroiul care se uscaseră între timp, ținea strâns bolovanul și se apropia, încet, dar sigur, de ea. Ajunse aproape, mai aproape, tot mai aproape, până când o depăși, la nici cinci pași de intrarea în luminiș. Lăsă bolovanul să cadă pe pământ, exclamând vesel:

— Bine, băieți!

De data asta era rândul lui Muirne să se simtă păcălită. Abia dacă îi strânsese mâna lui Cumhall, apoi plecă valvârtej, strigându-i:

— Măine la aceeași oră pentru runda a treia. Să ai la tine arcul și săgețile cele mai bune.

• • •

În ziua următoare, Muirne avu șansa să se răzbune.

— Așadar, anunță ea, acolo, pe malul râului, la vreo cincizeci de pași, am făcut o cruce pe trunchiul acelu plop imens. Trei încercări. Cine lovește cel mai aproape de țintă câștigă. Te las pe tine primul.

Deși Cumhall era bun la asta, prima lui lovitură nu nimeri ținta. Muirne făcu un pas înainte și ochi. Dar, chiar în momentul în care se pregătea să țintească, închise ochii și lăsă adierea ușoară a vântului să-i mângâie fața. Apoi, schițând un zâmbet, își schimbă abia perceptibil traiectoria. Și trase.

BUF!

Sunetul săgeții lovind ținta reverberă prin tot luminișul. Muirne deschise ochii și văzu că nimerise în plin. Cu fiecare lovitură, Cumhall se apropia tot mai mult de țintă, dar nu putea lovi la fel de bine ca Muirne. După penultima încercare, ea conducea cu doi la unu.

• • •

